

Legenda lacrimioarei

Vasile Alecsandri

I

În rai nici o minune plăcută nu lipsea.
Văzduhul lin, răcoare, a crini amirosea,

Căci albele potire în veci tot înflorite
Scoteau din a lor sânuri arome nesfârșite.

Lumina era moale și-ndemnătoare șoptii.
Nici noaptea urma zilei, nici ziua urma nopții.

Prin arbori cântau păsări, prin aer zburau îngeri,
Și nu găseau răsunet în el a lumii plângeri;

Căci scris era pe ceruri, pe frunze și pe unde:
„Nici umbra de durere aici nu pătrunde”.

Pe maluri verzi, frumoase, de râuri limpezi,
Stau sufletele blânde, iubinde, fericite,

Gustând în liniștire cerească veselie
Ce-n fiecare clipă cuprinde-o vecinicie.

Dulce-adăpost de pace, grădină-ncântătoare...
Avea orice minune, dar îi lipsea o floare.

II

Și iată că sosește un oaspe de pe lume,
Un suflet alb și tânăr pe-un nor de dulci parfume;

Iar sufletele toate îi ies lui înainte,
Primindu-l cu zâmbire, cu gingașe cuvinte,

Și-i zic: „În raiul nostru bine-ai sosit, copile!
Curând plecași din viață! Nu plângi a tale zile?”

„Nu, căci am dat o clipă de viață trecătoare
Pe alta mai ferice și-n veci nepieritoare.”

„Și nu ți-e dor acuma de lumea pământească?”
„Nu, căci mai mult îmi place întinderea cerească.”

„Cum? Nu lași nici o jale pe urma ta duioasă?”
„Ah! las o mamă scumpă, o mamă drăgăstoasă
Și vecinic după dânsa voi plânge cu durere!”

Zicând, copilul plânge, lipsit de mângâiere,
Și lacrimile-i calde se schimbă-n lăcrimioare.

De-atunci nu mai e lipsă în rai de nici o floare!